

عنوان مقاله:

ماهیت داوری در دعوای طلاق

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش حقوق خصوصی، دوره 6، شماره 23 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

جواد سرخوش - دانشیار فقه و حقوق دانشگاه الزهرا

سهیلا دیبافر - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران شمال.

خلاصه مقاله:

قانون حمایت خانواده مصوب 1391 بنا بر دستور شرع مقدس اسلام، ارجاع دعوای طلاق به داوری را الزامی دانسته است. این الزام شرعی و قانونی به منظور ایجاد صلح و سازش بین زوجین متنازع و حمایت از قانون خانواده‌ای است که در شرف از هم گسیختگی می‌باشد. پرسش قابل طرح این است که ماهیت تدبیر مورد نظر شرع و قانون مزبور چیست آیا آن را می‌توان داوری به معنای حقیقی تلقی کرد با بررسی اوصاف آن، به ویژه نقش اشخاصی که تحت عنوان داور اقدام می‌نمایند، تدبیر مزبور در قالب و شکل داوری است ولی با ماهیت میانجی‌گری، اشخاص حقیقی منتخب از سوی زوجین یا منصوب از سوی دادگاه خانواده تنها بایستی با قصد ایجاد صلح و سازش در دعوای طلاق مداخله کرده و مساعی خود را در ایصال آنان بکار برند. با میانجی‌گری این اشخاص، زوجین می‌توانند با توافق اختلاف خود را از طریق صلح و سازش حل و فصل نمایند؛ بنابراین، داوران مد نظر قانون حمایت خانواده بدون این که بر مبنای مر قانون و قواعد حقوقی به ماهیت دعوای طلاق رسیدگی کنند و رای لازم‌الاجرائی را صادر نمایند، تنها نتیجه اقدامات خود را در قالب نظریه به دادگاه خانواده اعلام می‌کنند.

کلمات کلیدی:

ماهیت داوری، دعوای طلاق، دادگاه خانواده، صلح و سازش، میانجی‌گری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/884788>

